

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.784 van 13 januari 2015
in de zaak A. 208.958/XIV-34.917**

In zake : Fraidoon SANDAKHEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Maria Van Weyenberghe
 kantoor houdend te 1930 Zaventem
 Stationsstraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Justitie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stefaan Verbouwe
 kantoor houdend te 1150 Brussel
 Tervurenlaan 270
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep tot nietigverklaring, ingesteld op 29 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 3 april 2013 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 november 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lien Renaers, die *loco* advocaat Maria Van Weyenberge verschijnt voor verzoeker, en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 21 maart 2013 België binnen en verklaart zich op 22 maart 2013 vluchteling. Hij verklaart alsdan van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 maart 1997. Op 22 maart 2013 wordt verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van verzoeker.

In het Universitair Ziekenhuis Sint Rafaël (KU Leuven) ondergaat verzoeker op 28 maart 2013 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker op die datum een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar.

Op 3 april beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer Fraidon Sandakhel van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Hij licht dit als volgt toe:

“De Minister is tekortgeschoten in zijn motiveringsplicht.

De Minister weerhield in de beslissing de volgende motiveringen:

[...]

Dat echter reeds genoeg geweten is dat deze testen niet sluitend zijn;

Dat de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren in zijn vergadering van 20 februari 2010 duidelijk heeft gesteld dat:

- verschillende factoren (etnische, genetische, endocrinische, sociaal-economische, nutritionele, medische) de groei van een individu kunnen beïnvloeden;
- de tabellen voor de botleeftijdsoepaling die als referentie dienen, zijn opgemaakt op grond van een bepaalde bevolking; de meest gebruikte zijn gebaseerd op de westerse blanke bevolking. Opdat de verwijzing relevant zou zijn, dient de persoon op wie ze toegepast worden tot dezelfde bevolking te behoren.
- De dentale criteria hangen in het bijzonder af van de etnische oorsprong

en van het sociaal-economisch en nutritioneel niveau van het individu.

- Voorts schuilt een moeilijkheid in de reproduceerbaarheid van de interpretatie van de onderzoeken tussen de verschillende deskundigen.

Dat de Nationale Raad besluit als volgt:

- schatting houdt altijd een onnauwkeurighedsfactor in en kan bijgevolg slechts leiden tot een betrouwbaarheidsinterval
- twijfel moet altijd uitvallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn

Dat de gehanteerde maatstaven slaan op een persoon van de westerse samenleving;

Dat verzoeker niet westers is;

Dat verzoeker bovendien een taskara heeft van welke hij het origineel reeds overhandigde aan de Dienst Voogdij, volgens hetwelk hij inderdaad minderjarig is;

Dat deze taskara niet vals blijkt te zijn;

Dat hij bovendien recent ook een geboortebewijs van het ziekenhuis heeft bekomen en deze aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft overhandigd;

Dat bijgevolg bij twijfel, dit dient uit te vallen in het voordeel van de persoon die verklaart minderjarig te zijn;

Dat er bij twijfel minstens een diepgaand onderzoek met ondermeer een radiografie van de pols en radiografie van het sleutelbeen had moeten uitgevoerd worden.

Dat er daarnaast eveneens een klinisch onderzoek had kunnen gedaan worden naar onder meer lengte en gewicht.

Dat de Minister niet aantoont waarom de originele bewijsstukken niet worden aanvaard en voorrang wordt gegeven aan een twijfelachtige, en erg beperkt wetenschappelijk gefundeerde, leeftijdsbepaling;

Dat de beslissing bovendien duidelijk stelt dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: ‘Analyse van deze gegevens geeft mijns inziens aan dat Sandakhel Fraidoon op datum van 28 maart 2013 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar’;

Dat reeds uit deze formulering kan afgeleid worden dat er in geen geval zekerheid is door het medisch onderzoek als zou verzoeker ouder zijn dan 18 jaar;

Dat de termen ‘mijns inziens’ en ‘een standaarddeviatie van een 2 jaar’ in geen geval kunnen overtuigen dat de uitkomst van dit medisch onderzoek een voldoende basis geeft om een dergelijke belangrijke beslissing op te baseren, namelijk de meerderjarigheid, gezien deze verregaande gevolgen heeft voor verzoeker;

Dat bijgevolg geen medische ondersteuning kan gevonden worden in de conclusie van het medisch onderzoek om te stellen dat verzoeker met voldoende zekerheid als meerderjarig beschouwd dient te worden;

Dat het arrest van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt d.d. 25 februari 2008 stelt dat de bewijswaarde van de identiteitsdocumenten groter is dan deze van het medisch leeftijdsonderzoek (AR 07/1328/B)

Dat er ook in deze zaak minstens rekening moest worden gehouden met de aanwezigheid van zowel een originele taskara als een geboortebewijs afgeleverd door het ziekenhuis;

Dat de beslissing bijgevolg niet wettelijk gemotiveerd is;

Door deze motieven ingegeven en onder voorbehoud van motieven, later te ontwikkelen na inzage van het administratief dossier,

Dat hij de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

Beoordeling

5. Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan achttien jaar oud is. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Het enige middel is ongegrond wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

6. Waar verzoeker met de voorgehouden schending van “de motiveringsplicht” de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk betwist, meer bepaald het besluit van het medisch onderzoek, werpt hij de schending van de materiële motiveringsplicht op.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Naar luid van artikel 7, §1, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent

de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Artikel 7, §2 van de voornoemde wet bepaalt dat indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan achttien jaar, mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd.

7. Verzoeker ontwikkelt een algemene kritiek op het medisch onderzoek, waarvoor hij verwijst naar hetgeen de nationale raad van de orde van geneesheren op een vergadering van 20 februari 2010 zou hebben gesteld. Hij gaat er echter aan voorbij dat te dezen geen louter dentaal onderzoek is gevoerd maar dat ook een handpolsradiografie en een sleutelbeenradiografie zijn uitgevoerd. Verder blijkt dat de arts eventuele afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt.

Verzoeker ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard. Hij toont derhalve niet aan dat de materiële motiveringsplicht wat dat betreft met de bestreden beslissing is geschonden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

8. Anders dan verzoeker in het middel laat uitschijnen, dient de

dienst Voogdij een neergelegde taskara niet te laten primeren op het medisch onderzoek. Hiervoor kan, onder meer, worden gewezen op artikel 28, § 2 van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht’, naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het resultaat van een medische leeftijdsbepaling vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel. Te dezen is de bestreden beslissing gesteund op de conclusie van het medisch onderzoek, waarvan verzoeker niet aantoont dat deze “twijfelachtig” zou zijn. Dat de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt er in een andere zaak anders over zou hebben geoordeeld, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker toont wat dat betreft geen schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het enige middel ook in die mate ongegrond is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

Staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams